

บทที่ 1

ผมต่อสู้กับทิมเชอร์ลิดเจอร์

สิ่งสุดท้ายที่ผมอยากจะทำในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนก็คือการระเบิดโรงเรียนอีกแห่งหนึ่ง แต่ก็นั่นละ เช้าวันจันทร์สัปดาห์แรกของเดือนมิถุนายน ผมกำลังนั่งอยู่ในรถของแม่ที่จอดนิ่งอยู่หน้าโรงเรียนมัธยมกุดบรอนนสลายแปดสิบเอ็ดตะวันออก

กุดก็คืออาคารหินทรายสีน้ำตาลหลังนี้ที่มองออกไปเห็นแม่น้ำอีสต์ริเวอร์ หน้าอาคารมีรถบีเอ็มดับเบิลยูและลินคอล์นทาวนส์กลุ่มหนึ่งจอดอยู่ พอจ้องมองขึ้นไปตามทางเดินใต้ซุ้มโค้งอันทรูหรา ผมก็นึกสงสัยว่า จะต้องใช้เวลานานเท่าไรกว่าผมจะโดนเตะออกมาจากที่แห่งนี้

"แค่ผ่อนคลายเอาไว้" แต่เสียงแม่ผมไม่ได้ฟังดูผ่อนคลายเลย "นี่ก็แค่การพาชมโรงเรียนในวันปฐมนิเทศเท่านั้น แล้วจำไว้นะลูกรัก นี่คือโรงเรียนของพอล เพราะฉะนั้นพยายามอย่า...เรื่องนั้นแหละ"

"อย่าทำลายมันหรือครับ"

"ใช่ล่ะ"

พอล โบลฟิส ผู้เป็นแฟนของแม่ผมยืนอยู่หน้าโรงเรียน กำลัง

ต้อนรับว่าที่เด็กเกรดเก้าที่พากันเดินขึ้นบันไดมา ผมสื่อดอกเลา เสื้อผ้าฝ้าย เนื้อหยาบ และแจ็กเก็ตหนังของพอลทำให้ผมนึกถึงดาราโทรทัศน์ แต่เขาเป็นแค่คุณครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น เขาจัดการเกลี้ยกล่อมโรงเรียนมัธยมฤดูให้รับผมเข้าเรียนในชั้นเกรดเก้าถึงแม้ผมจะเคยถูกเตะออกมาจากโรงเรียนทุกแห่งที่เคยเข้าเรียนก็ตาม ผมพยายามเตือนเขาแล้วว่ามันไม่ใช่ความคิดที่ดีเลย แต่เขาก็ไม่ฟัง

ผมหันไปมองแม่ "แม่มันยังไม่ได้เล่าความจริงเรื่องผมให้เขาฟังใช่ไหมครับ"

แม่ใช้นิ้วเคาะพวงมาลัย ทำทางลูกลึกลูกลน แม่แต่งตัวมาอย่างดีสำหรับการสัมภาษณ์งาน...เป็นชุดกระโปรงสีน้ำเงินและรองเท้าส้นสูงที่สุดดีที่สุด

"แม่คิดว่าเราน่าจะรอก่อนนะจ๊ะ" แม่ยอมรับ

"เขาจะได้ไม่ตกใจหนีไปสินะครับ"

"แม่แน่ใจว่าการปฐมนิเทศจะเป็นไปด้วยดีจ๊ะพอร์ธีย์ แค่เข้าวันเดียวเท่านั้น"

"เยี่ยม" ผมบ่นเพิ่มพ้ำ "เท่ากับผมจะได้ถูกไล่ออกก่อนเปิดเทอม"

"คิดแง่บวกสิจ๊ะลูก พຽນนี้ลูกก็ได้ไปค่ายแล้ว! หลังปฐมนิเทศจบลูกก็ยังมีเดดอีก..."

"มันไม่ใช่การเดดนะครับ!" ผมค้าน "แค่แอนนาเบิร์ธเองนะแม่ อะไรกันครับเนี่ย!"

"แอนนาเบิร์ธสุดสำหรับเดินทางจากค่ายมาตั้งไกลเพื่อมาหาลูก"

"เอ่อ ครับ"

"ลูกกำลังจะไปดูหนัง"

"ครับ"

"แค่ลูกกับแอนนาเบิร์ธสองคน"

"แม่ครับ!"

แม่ยกมือยอมแพ้ แต่ผมดูออกเลยว่าแม่กำลังพยายามกลั่นแกล้งอย่างยากลำบากมาก "เข้าไปข้างในเถอะจะลูกรัก แล้วไว้เจอกันคืนนี้"

ขณะที่กำลังจะลงจากรถ ผมก็มองไปยังชั้นบันไดของโรงเรียนพอล โบลพิสกำลังต้อนรับเด็กผู้หญิงผมหยิกสีแดงคนหนึ่งอยู่ เธอสวมเสื้อยืดสีน้ำตาลแดงและกางเกงยีนชาดวินที่มีรอยขาดด้วยปากกาเมจิกตกแต่ง เมื่อเธอหันมาผมก็เห็นหน้าเธอแวบหนึ่ง ทันใดนั้นขนบนแขนของผมก็ลุกตั้งชัน

"เพอร์ซีย์จ๊ะ" แม่เรียก "มีอะไรเธอ"

"มะ...ไม่มีอะไรครับ" ผมตะกุกตะกัก "โรงเรียนนี้มีทางเข้าด้านข้างรีเปล่าครับ"

"อยู่ทางขวามือตรงสุดบล็อกนี้นะจ๊ะ ทำไมเธอหลูก"

"ผมไปก่อนนะครับ"

แม่กำลังจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ผมก็ลงจากรถแล้ววิ่งไปแล้ว หวังว่าเด็กผู้หญิงผมแดงคนนั้นจะไม่เห็นผมนะ

เธอมาทำอะไรที่นั่นกัน ต่อให้เป็นดวงของผมก็ไม่น่าจะช่วยขนาดนี้

แหงสิ ผมกำลังจะได้พบว่าตัวเองยังสามารถดวงตกได้มากกว่านี้อีกเยอะเลย

การแอบลอบเข้าพิธีปฐมนิเทศไม่ได้เป็นไปด้วยดีนัก ที่ประตูข้างมีเซียร์ลีดเดอร์ในชุดยูนิฟอร์มสีม่วงและขาวยืนอยู่ คอยดักเล่นงานเด็กปีหนึ่ง *

"สวัสดี!" พวกเธอยิ้ม ซึ่งผมคิดว่านี่คงเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่จะมีเซียร์ลีดเดอร์คนไหนทำตัวเป็นมิตรกับผมขนาดนี้ คนหนึ่งเป็นเด็กผู้หญิงผมบลอนด์ที่มีดวงตาสีน้ำเงินดูเย็นเฉียบ อีกคนเป็นเด็กผู้หญิง

* High School ของสหรัฐอเมริกา (อาจต่างออกไปในบางรัฐ) จะเริ่มตั้งแต่เกรดเก้า ซึ่งเทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของไทยไปจนถึงเกรดสิบสอง ในที่นี้ชั้นปีหนึ่ง (Freshman) จึงเทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือใกล้เคียง

แอฟริกัน-อเมริกันที่มีผมหยิกสีดำเหมือนเมดูซ่า (และเชื่อเถอะ ผมรู้ว่าผมกำลังพูดถึงอะไร) เด็กผู้หญิงทั้งคู่มีชื่อปักเป็นลายมือเขียนอยู่บนชุดยูนิฟอร์ม แต่ด้วยโรคดิสเล็กเซีย* ของผม คำเหล่านั้นดูเหมือนเส้นสปาเกตตีที่ไม่มีความหมาย

"ยินดีต้อนรับสู่จุด" เด็กหญิงผมบลอนด์พูด "นายจะต้องชอบมันสุดๆ แน่"

ถึงเธอจะพูดเช่นนั้น แต่ขณะที่เธอมองผมขึ้นๆ ลงๆ สีหน้าของเธอกลับอ่านได้ว่า อี เจ้าเด็กสะเหล่คนนี้นี่ใครกันแน่ มากกว่า

เด็กหญิงอีกคนก้าวเข้ามาอยู่ใกล้ผมจนน่าอึดอัด ผมมองด้ายปักบนชุดยูนิฟอร์มของเธอดีๆ แล้วก็สะกดได้ว่าเคลลี เธอมีกลิ่นเหมือนดอกกุหลาบกับอะโรบางอย่างที่ผมจำได้ว่าเคยได้กลิ่นมันตอนคาบเรียนขี่ม้าในค่าย...เป็นกลิ่นม้าที่เพิ่งถูกล้างตัวมาใหม่ๆ มันเป็นกลิ่นที่แปลกทีเดียวสำหรับเชียร์ลีดเดอร์ บางทีเธออาจจะมีม้าหรืออะไรแบบนี้ อย่างไรก็ตามเธอยืนใกล้มากจนผมรู้สึกเหมือนเธอกำลังพยายามจะผลักผมตกบันได "นายชื่ออะไร พวกปลาชิว"

"ปลาชิวเหอ"

"เด็กปีหนึ่งไงล่ะ"

"อ่า ชื่อเพอร์ซีย์"

เด็กผู้หญิงทั้งคู่สบตากัน

"อ้อ เพอร์ซีย์ แจ็กสัน" เด็กหญิงผมบลอนด์พูด "เรากำลังรอนายอยู่"

นั่นทำให้ผมเสียวลันหลังวาบ พวกเธอกำลังยืนขวางทางเข้าและยิ้มอย่างไม่ค่อยจะเป็นมิตรนัก ผมไถ่มือตามลัญจนาตญาณไปยังกระเป๋ากางเกงที่ซึ่งผมเก็บปากกาถูกลิ้นสุดอันตรายเอาไว้...ริฟไทด์**

ตอนนั้นเอง อีกเสียงหนึ่งก็ดังมาจากภายในอาคาร ลักแห่งของโถง

* Dyslexia ภาวะบกพร่องทางการอ่านและการสะกดตัวอักษรอันเนื่องมาจากความผิดปกติของสมอง

** Riptide กระแสน้ำที่ไหลต้านกระแสน้ำอื่น ทำให้เกิดน้ำวน

ทางเดิน "เพอร์ซีย์เทรอ" เป็นพอล โบลฟิส ผมไม่เคยตั้งใจที่ได้ยินเสียง
ของเขามากขนาดนี้มาก่อน

พวกเชียร์ลีดเดอร์รามือ ผมร้อนใจรีบเดินผ่านพวกเธอจนเข้าบังเอิญ
ไปกระทันหันขาของเคลลีเข้า

เคว้

ขาของเธอก่อให้เกิดเสียงโลหะกลวงๆ เหมือนผมเพิ่งกระแทกถูก
เสาธง

"อ้อ" เธอร้องเบาๆ "ระวังหน่อย พวกปลาชิว"

ผมเหลือบมองลงไปข้างล่าง ขาของเธอก็ดูเหมือนขาปกติทั่วไป
ผมเสียขวัญเกินกว่าจะถามอะไร ผมรีบวิ่งไปยังห้องโถง พวกเชียร์ลีดเดอร์
ส่งเสียงหัวเราะตามหลังผม

"อยู่นี่เอง!" พอลพูดกับผม "ยินดีต้อนรับสู่ฤดูนะ!"

"เฮ้ พอล...เอ่อ คุณโบลฟิส" ผมเหลียวหลัง แต่พวกเชียร์ลีดเดอร์
ประหลาดหายตัวไปแล้ว

"เพอร์ซีย์ เธอดูเหมือนคนเพิ่งเห็นผีมาเลย"

"ใช่ครับ เอ่อ..."

พอลตอบหลังผมเบาๆ "ฟังนะ ฉันรู้ว่าเธอตื่นเต้น แต่ไม่ต้องกังวล
ที่นี่เรามีเด็กที่เป็นโรคสมาธิสั้นกับโรคดิสเล็กเซียเยอะทีเดียว พวกคุณครู
รู้ว่าจะต้องช่วยเหลือยังไง"

ผมเกือบจะหัวเราะออกมา ถ้าโรคสมาธิสั้นกับโรคดิสเล็กเซียเป็น
สิ่งที่ผมกังวลที่สุดก็ตินะสิ คือผมรู้ว่าพอลพยายามจะช่วย แต่ถ้าผมบอก
ความจริงเกี่ยวกับตัวผมให้เขาฟังล่ะก็ เขาไม่คิดว่าผมเสียสติก็คงจะวิ่ง
กรี๊ดร้องหนีไปแล้ว เชียร์ลีดเดอร์พวกนั้นคือตัวอย่าง ผมรู้สึกสังหรณ์ใจ
ไม่ดีเรื่องพวกเธอ...

ผมมองออกไปจากห้องโถง แล้วก็จำได้ว่าตัวเองมีปัญหาอีกข้อ

เด็กผู้หญิงผมแดงที่ผมเห็นตรงบันไดหน้า ตอนนี่เธอกำลังเดินเข้ามาในประตูใหญ่แล้ว

อย่าเห็นฉันเลยนะ ผมภาวนา

แต่เธอก็สังเกตเห็นผม ดวงตาของเธอเบิกกว้าง

"พิธีปฐมนิเทศจัดที่ไหนครับ" ผมถามพอล

"โรงยิมนะ ทางนั้น แต่..."

"ไปก่อนนะครับ"

"เพอร์ซี่" เขาตะโกนเรียก แต่ผมวิ่งออกไปแล้ว

ผมคิดว่าสลัดเธอหลุด

เด็กๆ กลุ่มหนึ่งกำลังมุ่งหน้าไปยังโรงยิม แล้วไม่นานผมก็กลายเป็นหนึ่งในเด็กอายุสิบสี่ปีสามร้อยคนที่เบียดกันอยู่บนอัฒจันทร์ วงโยธวาทิตกำลังเล่นเพลงปลุกใจเสียงเพี้ยนเหมือนเสียงฝูงแมวที่อยู่ในกระสอบถูกตีด้วยไม้เบสบอลเหล็ก เด็กที่โตกว่าซึ่งอาจเป็นสมาชิกสภานักเรียนกำลังยื่นเป็นนายแบบนางแบบชุดยูนิฟอร์มของโรงเรียนกูดอยู่หน้าอัฒจันทร์ด้วยสีหน้าท่าทางแบบ *เฮ้ พวกเรานี้เท่ไปเลย* พวกคุณครูเดินไปมา ยิ้ม และจับมือทักทายกับเหล่านักเรียน ผนังหลายด้านของโรงยิมมีป้ายผ้าสีม่วงและขาวผืนเบ้อเร่อติดอยู่ เขียนว่า 'ยินดีต้อนรับว่าที่ปีหนึ่ง กูดยอดเยี่ยม เราทุกคนคือครอบครัว' รวมทั้งคำขวัญชวนชื่นบานอื่นๆ ที่ทำให้ผมอยากจะแหวะ

ไม่มีเด็กปีหนึ่งคนไหนเลยที่ดูตื่นเต้นเรื่องการได้มาอยู่ที่นี้ ผมหมายถึงว่าการมาร่วมพิธีปฐมนิเทศในเดือนมิถุนายนทั้งที่โรงเรียนจะไปเปิดเอาตอนเดือนกันยายนี่มันไม่เจ๋งเอาเสียเลย แต่ที่โรงเรียนกูด 'เราเตรียมพร้อมที่จะเป็นเลิศแต่เนิ่นๆ!' ...อย่างน้อยนั่นก็เป็นสิ่งที่เขียนอยู่ในแผ่นพับ

วงโยธวาทิตหยุดเล่น ชายในชุดสูทหลายทางคนหนึ่งเดินมาที่ไม่โครโฟน แล้วเริ่มพูด แต่เสียงสะท้อนก้องไปมาทั่วโรงยิม ผมเลยไม่รู้เลยว่าเขากำลังพูดอะไร ไม่แน่เขาอาจกำลังกลัวคอบอกก็ว่าได้

มีคนคว้าไหล่ผม "นายมาทำอะไรที่นี่เนี่ย"

เธอนั่นเอง ผันร้ายผมสี่แดง

"เรเชล เอลิซาเบธ แดร์" ผมพูด

เธออ้าปากค้างเหมือนไม่เชื่อว่าผมจะจำชื่อเธอได้ "แล้วนายก็คือเพอร์ซีย์อะไรสักอย่าง ฉันฟังชื่อเต็มของนายไม่ทันตอนนายพยายามจะฆ่าฉันเมื่อเดือนธันวาคมที่แล้ว"

"ฟังนะ ฉันไม่ใช่...ฉันไม่ได้...เธอมาทำอะไรที่นี่เนี่ย"

"ก็คงจะเหมือนนายนั่นแหละ ปรุมนิเทศไง"

"เธออยู่ในนิวยอร์กี่"

"อะไรกัน นายนี้กว่าฉันอาศัยอยู่ในเซ็อนฮูเวอร์หรือไง"

ผมไม่เคยอะใจเลย เมื่อไรก็ตามที่ผมคิดเรื่องเธอ (ผมไม่ได้พูดว่าผมคิดถึงเธอ เธอแค่แวบเข้ามาในความคิดผมเป็นครั้งคราวเท่านั้น โอเคนะ) ผมมักจะนึกว่าเธออาศัยอยู่แถวๆ เซ็อนฮูเวอร์เสมอ เนื่องจากนั่นเป็นที่ที่เราได้พบกัน ช่วงเวลาที่เรายู่ด้วยกันตอนนั้นน่าจะประมาณสิบนาที ในระหว่างนั้นผมใช้ดาบฟันเธอโดยไม่ตั้งใจ เธอช่วยชีวิตผมเอาไว้ แล้วผมก็วิ่งหนีไปโดยมีเครื่องจักรสังหารเหนือธรรมชาติกลุ่มหนึ่งไล่ตามแบบว่า...ก็เหมือนการบังเอิญเจอกันทั่วๆ ไปนั่นล่ะ

มีบางคนที่อยู่ข้างหลังเรากระซิบว่า "เฮ้ เจียบได้แล้ว พวกเชียร์ลีดเดอร์กำลังพูดอยู่นะ!"

"สวัสดีทุกคน!" เด็กผู้หญิงคนหนึ่งพูดจ้อใส่ไมโครโฟน เป็นเด็กผู้หญิงผมบลอนด์ที่ผมเจอตรงทางเข้า "ฉันชื่อแทมมีคะ ส่วนนี้ก็แบบเคลลีค่ะ" เคลลีดีดลิ้งก้าล้อเกวียน

เรเซลที่อยู่ข้างๆ ผมร้องว้ายดังลั่นเหมือนถูกใครเอาเข็มทิ่ม เด็กสองสามคนหันมามองและหัวเราะคิกคัก เรเซลจ้องมองพวกเชียร์ลีดเดอร์ด้วยความหวาดผวา แทมมีดูเหมือนไม่ได้สังเกตเห็นความวุ่นวายตรงนี้ เธอเริ่มพูดถึงกิจกรรมต่างๆ ทุกอย่างที่เราสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้ในช่วงปีหนึ่ง

"วืง" เรเซลบอกผม "ตอนนี้เลย"

"ทำไม"

เรเซลไม่ได้อธิบาย เธอแหวกฝูงชนออกไปจนถึงขอบอัฒจันทร์ ไม่สนใจบรรดาคุณครูที่ขมวดคิ้วและเด็กที่บ่นพึมพำตอนโดนเธอเหยียบเท้า

ผมลั้งเล แทมมีกำลังบอกให้พวกเราแยกกันเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อเดินชมโรงเรียน เคลลีสตาผมและสงี่ยมให้อย่างขบขัน เหมือนเธอกำลังรอดูว่าผมจะอย่างไร มันคงดูแย่ถ้าผมหนีไปตอนนี้ พอล โบลฟิสอยู่ข้างล่างนั่นพร้อมกับครูคนอื่นๆ เขาจะต้องสงสัยแน่ๆว่าเกิดอะไรขึ้น

ทันใดนั้นผมก็นึกถึงเรเซล เอลิซาเบธ แดร์ กับความสามารถพิเศษที่เธอแสดงให้เห็นที่เชื่อนฮูเวอร์เมื่อฤดูหนาวที่แล้วขึ้นมาได้ เธอสามารถมองออกว่ากลุ่มพนักงานรักษาความปลอดภัยไม่ใช่พนักงานรักษาความปลอดภัย ถึงกับไม่ใช้มนุษย์ด้วยซ้ำ หัวใจผมเต้นรัว ผมลุกขึ้นและตามเธอออกไปนอกโรงยิม

ผมเจอเรเซลที่ห้องซ้อมดนตรี เธอกำลังหลบอยู่หลังกล่องใหญ่ตรงส่วนเครื่องเคาะจังหวะ

"มานี่!" เธอบอก "ก้มหัวเอาไว้!"

ผมรู้สึกโง่ๆ ยังไงไม่รู้ที่ต้องมาซ่อนตัวอยู่หลังชุดกล่องบองโก แต่ก็ยังคงหมอบอยู่ข้างๆ เธอ

"พวกนั้นตามนายมารีเปล่า" เรเซลถาม

"เธอหมายถึงพวกเชียร์ลีดเดอร์นะเหรอ"

เรเซลพยักหน้าอย่างหวาดๆ

"คิดว่าไม่นะ" ผมบอก "พวกนั้นคือตัวอะไรกัน เธอเห็นอะไร"

ดวงตาสีเขียวของเธอเจิดจ้าด้วยประกายแห่งความกลัว เธอมีกระ
ประปรายบนใบหน้าซึ่งทำให้ผมนึกถึงหมู่ดาว ลี้อยืดสีน้ำตาลแดงของเธอ
เขียนว่า 'ภาควิชาศิลปะ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด' "นาย...นายต้องไม่เชื่อ
ฉันแน่"

"อ้อ เชอริ ฉันเชื่อ" ผมให้สัญญา "ฉันรู้ว่าเธอสามารถมองผ่านมนตร์
บังตาได้"

"มนตร์อะไรนะ"

"มนตร์บังตา มันคือ...เอ่อ เหมือนกับผ้าคลุมหน้าที่ปิดบังไม่ให้เราเห็น
อะไรๆ ตามความเป็นจริงนะ มนุษย์บางคนเกิดมาพร้อมกับความสามารถ
ที่จะมองทะลุมนตร์บังตา อย่างเธอไง"

เธอเพ่งมองผมโดยละเอียด "นายเองก็ทำแบบนั้นที่เชื่อนิสซูเวอร์
นายเรียกฉันว่ามนุษย์ อย่างกับว่านายไม่ใช่"

ผมรู้สึกเหมือนอยากชกกล่องบองโก ผมคิดอะไรของผมเนี่ย ผม
ไม่สามารถอธิบายเรื่องพวกนี้ได้หรอก ไม่ควรแม้แต่จะพยายามด้วยซ้ำ

"บอกมาสิ" เธออ้อนวอน "นายรู้ใช่ไหมว่ามันหมายความว่าอะไร
สิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่ฉันเห็นเนี่ย"

"เออละ นี่มันอาจฟังดูบ้ามากๆ เธอรู้อะไรเกี่ยวกับตำนานกรีกบ้าง"

"อย่าง...มิโนทอร์กับไฮดรานะเหรอ"

"ใช่ แต่แค่อย่าพูดชื่อพวกนั้นขึ้นมาเวลาอยู่ใกล้ๆ ฉัน ตกลงมัย"

"แล้วก็พวกพิวรี" เธอเริ่มเครื่องร้อนแล้ว "แล้วก็พวกไซเรน แล้วก็..."

"พอแล้วๆ!" ผมมองไปรอบๆ ห้องซ้อมดนตรี มันใจว่าเรเซลกำลัง
จะทำให้พวกตัวแสบกระหายเลือดกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมาจากกำแพง แต่มัน

ก็ยังคงมีแต่พวกเรา ที่โถงทางเดิน ผมได้ยินเสียงกลุ่มเด็กกำลังเดินออกมาจากโรงยิม พวกเขาเริ่มการเดินทางโรงเรียนเป็นกลุ่มแล้ว เราไม่มีเวลาคุยกันมาก

"อสูรกายพวกนั้นทั้งหมด" ผมบอก "เหล่าเทพเจ้ากรีกทั้งหมด... พวกเขามีอยู่จริง"

"ว่าแล้วเชียว!"

ผมคงจะรู้สึกสบายใจกว่านี้ถ้าเรเซลหาว่าผมโกหก แต่เธอดูท่าทางเหมือนกับว่าผมเพิ่งจะยืนยันความกังวลที่เลวร้ายที่สุดให้เธอ

"นายไม่รู้หรอกว่านี่มันยากแค่ไหน" เธอบอก "ฉันนึกว่าตัวเองเป็นบ๊ายอยู่ตั้งหลายปี จะเล่าให้ใครฟังก็ไม่ได้ ฉันไม่สามารถ..." ดวงตาเธอหยีเล็กน้อย "เดี๋ยวก่อน แล้วนายเป็นใครกัน หมายถึงแท้จริงแล้วนะ"

"ฉันไม่ใช่อสูรกายละกัน"

"อืม อันนั้นฉันรู้ ถ้านายเป็น ฉันจะมองออก นายดูเหมือน...นายแต่นายไม่ใช่มนุษย์ใช่ไหม"

ผมกลืนน้ำลาย แม้จะมีเวลาถึงสามปีให้ทำความคุ้นเคยกับตัวตนที่แท้จริงของผม แต่ผมก็ไม่เคยคุยเรื่องนี้กับมนุษย์ธรรมดามาก่อน... คือยกเว้นแม่ผมนะ แต่แม่รู้อยู่ก่อนแล้ว สุดท้ายผมก็ยอมตกกระไดพลอยโจนโดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

"ฉันคือฮาล์ฟบลัดหรือพวกเลือดผสม" ผมบอก "ครึ่งหนึ่งของฉันเป็นมนุษย์"

"แล้วอีกครึ่งหนึ่งล่ะ"

ตอนนั้นเอง แทมมีกับเคลลีก็เดินเข้ามาในห้องซ้อมดนตรี ประตูปิดตามหลังพวกเธอดังปัง

"อยู่นี่เอง เพอร์ซีย์ แจ็กสัน" แทมมีพูด "ถึงเวลาปฐมนิเทศของนายแล้ว"